

Mozafars landsmän i Iran riskerar fängelse på 1 maj

Gävle

I Sverige blir det allt glesare i demonstrationstågen. Men i Mozafar Fallahi forna hemland Iran demonstrerar arbetarna trots att de riskerar fängelse och tortyr i sin kamp för drägliga villkor.
– Det är många som går ut och demonstrerar. De har inget val; barnen behöver mat och kläder, säger han.

Enligt Mozafar Fallahi tjänar en iransk arbetare med ett bra jobb cirka 2 000 kronor i månaden, vilket knappt räcker att försörja en familj på. Arbetslösheten är hög och någon fungerande a-kassa finns inte.

Själv började Mozafar Fallahi arbeta vid sju års ålder. Han säger att han var tvungen att arbeta och att det var tunga jobb han och andra barn fick utföra; som att svetsa eller tillverka tegelstenar. Ur erfarenheten kom engagemanget för arbetarnas villkor.

Förbjudet igen

1979 var Mozafar Fallahi med och startade en fackföreningsrörelse. Under en kort period efter den iranska revolutionen var det fritt fram att organisera sig och att demonstrera. Men snart blev det återigen förbjudet. Mozafar Fallahi och hans gelikar gav ändå inte upp.
– Jag kommer ihåg att vi hade bjudit in kvinnor, barn och familjer att fira 1 maj. En månad efter arresterade polisen nästan alla som var med i den demonstrationen. De hade fotograferat oss. De arresterade över 1 000 personer, och efter några dagar släppte de nästan alla, men 158 av metallarbetarna blev kvar och fick ett, två, tre och fyra års fängelse, berättar han.

Kort därpå flydde Mozafar Fallahi till Sverige. Här har han byggt upp ett nytt liv i Gävle, studerat och arbetar nu som nätverkstekniker. Men engagemanget för arbetarna finns kvar. Han är med i en organisation som heter International Alliance in Support of Workers in Iran.

Nu för de en internationell kampanj för att få arbetarrättsaktivisten Mahmoud Salehi frigiven. Han greps i samband med 1:a majfirandet i staden Saghez i Kurdistan 2004. Enligt Mozafar Fallahi fortsätter angreppen på arbetarna varje dag.

Arbetarnas villkor

Han brukar delta i det svenska 1 majfirandet. Han tycker att det är viktigt att uppmärksamma arbetarnas villkor och påminna om hur det ser ut runt om i världen.

– Jag ska berätta för mina barn, men jag tror kanske inte att ungdomar vet vad det är, men jag hoppas att 1 maj ska vara kvar som en arbetarnas dag, säger han.

Större bild/bilder »



VILL NÅ UT. Gävlebon Mozafar Fallahi är svensk medborgare, men fortsätter att kämpa för arbetarnas rättigheter i hans tidigare hemland Iran. "Det enda vi vill är att hjälpa till. Det pågår tortyr och angrepp på arbetarna i Iran. Det pågår varje dag, men det kommer inte ut", säger han.
Foto: Stefan Tkatchenko

Ylwa Karlström
redaktionen@arbetsbladet.se
Tel. 026-15 93 52



ترجمه مقاله ای از شماره اول ماه مه 2007 نشریه "روزنامه کارگری" سوندی

در اول ماه مه، هموطنان مظفر را، خطر زندان تهدید می کند!

صفوف تظاهرات مراسم اول ماه مه در سوند، بیش از پیش کوتاهتر می گردد، اما، در کشور زادگاه مظفر فلاحی، کارگران علیرغم خطر زندان و شکنجه، برای خواست هائی که شرایط کار را قابل تحمل نماید، تظاهرات می کنند. او می گوید؛ بسیاری از کارگران به خیابان ها و میادین می روند و در تظاهرات شرکت می کنند. آن ها چاره ای ندارند. بچه ها احتیاج به غذا و پوشاک دارند.

بنابر گفته مظفر، یک کارگر ایرانی (با یک کار خوب) حدود 2000 کرون حقوق ماهیانه دریافت می نمایند. درآمدی که برای مخارج یک خانواده ناکافی است. رقم بیکاری بسیار بالاست و صندوق موثر کمک به بیکاران، وجود ندارد.

او خود از هفت سالگی شروع به کار کرده است. مظفر می گوید که او و دیگر کودکان مجبور بودند که به کارهای سنگین نظیر جوشکاری و

یا تولید سنگ آجر،*کوره پزخانه* بپردازند. وظایفی که بر عهده کودکان گذاشته می شد، بر حسب تجربیاتی بود که آنان در طول کار خود آموخته بودند.

باز هم ممنوع شد!

در زمانی کوتاه بعد از انقلاب 1357 که زمینه آزادی تظاهرات و ایجاد تشکل ها بوجود آمده بود، مظفر فلاحی نیز در ایجاد یک تشکل اتحادیه ای فعال بوده است. اما بزودی آن آزادی ها سرکوب شد و این تحرکات ممنوع گردید. ولی مظفر فلاحی تسلیم نشد. مظفر می گوید؛ بخاطر میآورم که ما از زنان و کودکان و خانواده ها دعوت نمودیم که در تظاهرات اول ماه مه شرکت نمایند. اما یک ماه بعد تقریباً تمامی کسانی را که در تظاهرات شرکت داشتند، توسط پلیس دستگیر نمودند. عوامل رژیم از تظاهر کنندگان عکس برداری نموده بودند. بیش از 1000 نفر را دستگیر کردند. بعد از چند روز تقریباً همه دستگیر شدگان را آزاد نمودند، اما، 158 نفر از کارگران صنایع را به حبس های 1، 2، 3 و 4 سال محکوم کردند.

مدت زمانی کوتاه پس از آن سرکوب ها، مرتضی به کشور سوئد پناهنده شد. او در شهر "یوله" زندگی نوینی را آغاز نموده است. درس می خواند و کار می کند. اما فعالیت ها و تعهدات او نسبت به کارگران همچنان پا برجاست. او اکنون در یک تشکل به نام **International Alliance jn Support of Workers Iran** فعالیت می کند. این تشکل برای آزادی محمود صالحی از فعالین حقوق کارگران در ایران تلاش می نماید. محمود صالحی در رابطه با تظاهرات اول ماه مه 2004 در شهر سقر در کردستان ایران، دستگیر شده است. بنا به گفته مظفر فلاحی، بطور روزمره سرکوب کارگران در ایران ادامه دارد.

خواست های کارگران!

مظفر، در تظاهرات اول ماه مه در سوئد شرکت می نماید. او معتقد است که برجسته نمودن خواست های کارگران و بعلاوه یادآوری شرایط کارگران در سراسر جهان، اهمیت دارد. او می گوید؛ من برای فرزندانم در این رابطه صحبت خواهم کرد، اما فکر نمی کنم که آنان بر این مسائل آگاه باشند. اما امیدوارم که مراسم اول ماه مه همچنان بعنوان روز کارگران، تداوم داشته باشد.

نوشته : ایلوا کالستروم